



MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

LA VERONAL

VORÒNIA



© Edu Pérez

COPRODUCCIÓ MERCAT DE LES FLORS
Del 3 al 6 de març a les 20:30 h. Sala MAC. Preu 18 €

SINOPSI

“Ser en el Mal significa sempre anar el més lluny possible”

Georges Bataille

La cova més profunda del món és el motiu en el qual es basa *Vorònia*, nova creació de La Veronal i que es defineix com a una exploració del mal a partir de l'explosiva combinació de moviment, text i imatge.

La foscor i les tenebres regnen al fons de la cova Vorònia, una cavitat de més de 2.000 metres de profunditat situada a Geòrgia, al Caucàs occidental. Aquest és l'escenari ideal per a una exploració del mal i conceptes com la moral humana i la religió. *Vorònia* constitueix l'al·legoria d'un infern, a la manera de l'Hades clàssic o els cercles de *La Divina Comèdia*, que La Veronal representa mitjançant les figures i imatges simbòliques que omplen l'escenari. Diversos figurants actuaran a la peça com a escenografia vivent.

La companyia La Veronal, formada l'any 2005 per un conjunt d'artistes procedents dels mons de la dansa, el cinema, la fotografia i la literatura que buscaven nous llenguatges d'expressió, compta amb el suport del Mercat de les Flors des de la seva creació. El seu director, Marcos Morau, va rebre el Premio Nacional de Danza 2014 atorgat pel Ministeri de Cultura.



Fitxa artística

Direcció **Marcos Morau**

Coreografia **Marcos Morau en col·laboració amb els intèrprets**

Dramatúrgia **Roberto Fratini i Pablo Gisbert – El Conde de Torreñiel**

Intèrprets **Lorena Nogal, Manuel Rodríguez, Marina Rodríguez, Giacomo Todeschi, Jon López, Shay Partush, Joaquín Collado, Sau-Ching Wong**

Amb la participació de **Carlos Briones, Víctor González, Fran Lahera, Daniel Méndez, Sergi Mollà, Tirso Orive, Marc Sans Coëffard i Jaume Nieto.**

Amb la col·laboració especial de **Jeroni Mach.**

Disseny escenografia **Enric Planas**

Disseny il·luminació **Albert Faura**

Disseny de so **Marcelo Lastra**

Vídeo **Joan Rodon**

Direcció tècnica **Bernat Jansà**

Professores **Cristina Facco, Ariadna Montfort**

Producció executiva **Juan Manuel Gil**

Assistent producció **Cristina Goñi**

VORÒNIA és una producció de La Veronal

Coproducció Mercat de les Flors, Grec 2015 Festival de Barcelona, Hessisches Staatsballett / Staatstheater Darmstadt & Hessisches Staatstheater Wiesbaden, Tanz im August Berlin, Théâtre National de Chaillot París

Amb la col·laboració Graner, fàbrica de creació

Amb el suport ICEC – Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

VORÒNIA

La Veronal abandona per un moment els mapes de la superfície epidèrmica del globus per endinsar-se en la geografia amagada de la Terra. Vorònia, la cova més profunda del món, situada al Caucas occidental (Geòrgia), és el punt de partida per articular sobre l'escenari els mecanismes que giraran al voltant de la idea del Mal.

Així com la foscor es defineix com a tal per l'absència de llum, el Mal es defineix per l'absència de bé, atemptant contra la raó i les lleis de connivència imposades. La maldat és una realitat exclusiva a l'actuar humà. Com bé ho explica sant Agustí: els paràmetres morals de bo i dolent només existeixen entesos en relació a les accions de la vida humana; per tant el Mal, només pot ser dut a terme per l'ésser humà.

És per això que la necessitat humana de control sobre el món i sobre els altres éssers humans és una tensió intrínseca en la seva condició d'espècie social, i que comença en la necessitat de protecció.

La Religió ha estat el barem moral per determinar el bo i el dolent en l'existència terrenal, i paradoxalment, el motor de les pitjors massacres i la promoció de càstigs seculars com l'odi, la tortura i la opressió. Més enllà només el supera l'Infern, pena final i eterna; un estat de sofriment infinit que, com en la Bíblia o en el de Dante es col·loca gràficament a sota, perquè el mal s'amaga en les grutes més profundes i fosques on té total llibertat d'expressió.

Però en quin moment un home pot controlar a un altre home? En quin moment aquesta llibertat intrínseca a tot ésser humà pot ser revocada i qüestionada? Només un ésser superior té aquest poder.

L'home crea a Déu com a agent del bé absolut, portador de creences i lleis que puguin legitimar les accions dels éssers vius dins d'un codi moral reduït capaç de consensuar un gran nombre d'individus. Un poder suprem, un refugi moral que ens eximeix del dubte constant, de la solitud en el judici incessant del nostre actuar a la vida. Els déus i les religions, promogudes pels seus representants a la terra, han estat durant segles importants formes de poder.

Un poder que no deixa de ser un codi estipulat per homes resguardats en la seva condició representativa de l'espiritual i el sagrat, i que han concebut al llarg de la nostra Història, els actes de menyspreu i crueltat més extrema cap a tots aquells que no veneren els preceptes i interessos de la seva mateixa bandera. Aquest poder exercit sobre els altres ha donat experiència a la violència més ferotge, ha estat l'engany més generós, ha estat la representació d'una cova capaç de ser refugi contra els assalts externs i, al mateix temps, capaç d'adormir la raó, convertint-se en el niu per engendrar els pitjors delictes.

En el moment en què l'ésser humà ha estat capaç de matar en nom de Déu, era ineludible l'arribada del dia en què la víctima seria el mateix Déu. Han passat més de 100 anys des de la mort de Déu, i amb ella l'enfonsament, cada vegada més estès, de la creença en uns valors absoluts, d'un cel i un infern, d'una llei moral universal.

La Cova de Vorònia ha estat escollida com a al·legoria d'aquest infern, representat en escena a través d'una forta càrrega simbòlica on figures i imatges, com rastres i guies en aquest recorregut poc lluminós, es carreguen d'enigmes i contradiccions i la veritat de la qual és qüestionada contínuament. Així com en el mite de la caverna de Plató, les formes discernides són només un miratge de la seva essència real, que no tenen forma i llisquen sobre la pedra.

La Veronal segueix amb el traç laberíntic en la dramaturgia de les seves peces, que generen en l'audiència una atractiva experiència a través de la trobada explosiva de dansa, text i imatge, i en la qual cada individu trobarà la seva pròpia representació.

A *Vorònia* tots els elements escènics conviuen en un continu estat conflictual, on el que hauria de ser i el que és no acaben de resoldre's i aclarir-se. L'espectador es col·loca en un lloc de necessitat constant per desxifrar els codis de les imatges presentades, insinuades, oposades i que ràpidament són destruïdes i reemplaçades en una situació dramàtica que es transformarà vertiginosament en l'inesperat.

En contraposició al duel figuratiu, es troba el moviment de dansa, també dirigit en aquesta línia dramàtica de ruptura semiòtica. La dansa a *Vorònia* deconstrueix de manera minuciosa la seqüència orgànica, que esdevé així una refracció profunda, una discussió del cos amb el propi cos, un crit sense veu, en moviment, per anar el més lluny possible a la recerca de l'execució suprema i captar el camí per al seu ascens al món intel·ligible.

"La fe és com estimar a algú que està allà fora, a les tenebres, i no apareix per molt que se li digui".

Ingmar Bergman



MARCOS MORAU & LA VERONAL

Marcos Morau es forma en coreografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, al Conservatori Superior de Dansa de València i el Movement Research a Nova York, obtenint la puntuació màxima en el projecte final i el premi extraordinari de l'Institut del Teatre. Va fer el seu projecte d'ajudantia coreogràfica al Nederlands Dans Theater II i la companyia IT Dansa dirigida per Catherine Allard. Els seus coneixements artístics no es limiten a la dansa sinó que comprenen disciplines com la fotografia i la dramaturgia, estudiant el Màster en Teoria de la Dramaturgia.

El 2005 va crear La Veronal, companyia formada per artistes procedents de la dansa, el cinema, la fotografia i la literatura. El propòsit de l'equip artístic es fixa en una recerca constant de nous mitjans d'expressió amb la intenció de formar espais artístics globals.

Marcos Morau ha estat guardonat recentment amb el Premio Nacional de Danza 2013. Amb les seves creacions ha aconseguit guanyar premis en totes les competicions nacionals i internacionals de coreografia en què ha participat: Hannover, Copenhagen, Madrid, Masdanza, millor espectacle a Fira Tàrrrega per *Los Pájaros Muertos* i Premi Butaca per *Siena i Islàndia*.

Marcos Morau i el seu equip han començat a exportar el seu segell a altres companyies de renom internacional, creant peces per a la Compañía Nacional de Danza–Carte Blanche, l'Opéra du Rhin, Ballet de Lorraine, Dansk Danseteater i l'Opera de Göteborg entre d'altres. La Veronal és present en alguns dels festivals i teatres internacionals més importants com el Théâtre National de Chaillot, a París, la Biennale di Venezia, Dance Umbrella a Londres, Tanz Im August a Berlin, Festival Roma Europa, Festival SIDance Seül o Sadler's Wells a Londres.

La premsa ha dit

“Rabiosament contemporània.” ABC

“Una peça exquisida sobre la maldat, amb un brillant treball coral i una sofisticada posta en escena.” EL PAÍS

“Majestuositat, intel·ligència i bellesa.” ARA

“Una posta en escena molt depurada i simbòlica, a través d’una dansa hipnòtica.” EL PERIODICO

“Coherència dramaturgic, més rite, més mite i menys text.” LA VANGUARDIA

“Una pira creativa del més superlatiu mai ofert per La Veronal.” ESCENA DE LA MEMORIA

“Hipnòtica, commovedora, imaginativa.” NÚVOL

DOBLE DOSIS

Joaquim Noguero

La Vanguardia – 03/07/2015

Per segona vegada en pocs anys, el Grec s'inaugura amb dansa contemporània catalana. Després de *La Muntanya al meu Voltant* de Gelabert el 2012, ara l'aposta és per un coreògraf jove, de formació pluridisciplinària i creador d'un moviment de dansa microsegmentat que dóna a les coreografies un aire agònic, trencat, a sobre de cossos lleugeríssims. *Vorònia* és un espai geogràfic, una metàfora de semblant calibre a altres títols de la companyia. Però, si abans els noms de ciutats oferien una mirada crítica sobre el món contemporani amb atmosferes cinematogràfiques que recordaven moments d'agonia i sacrifici a l'estil de David Lynch, Tarkovsky o els Coen, ara *Vorònia* adopta un to més fosc, una densitat barroca i medievalitzant al que Greenaway en *Prospero's Books*.

Contribueix a això el dramaturg Roberto Fratini. Per ell, la dosi de Veronal és més letal que mai. Superior fins i tot a la de *Nippon-Koku*, peça situada en un parc japonès famós per la seva mitjana de suïcidis. Aquí Dante espera al fons. Sense esperança, els ballarins de La Veronal semblen trencar-se en moviments sincopats. El cercle de les seves seqüències resulta interminable, sense tancament, atrapats en el novè cercle de la coreografia. L'atmosfera aconseguida és tensa i inquietant. Morau prescindeix de la frescor i el toc d'humor de les primeres peces i aprofundeix en les línies reflexives obertes amb Siena i *Nippon-Koku*, però amb major coherència dramaturgic, més ritm, més mite i menys text.

Les imatges valen per si soles: al principi, un nen tot sol al mig de l'escena, com a l'espera del nostre judici; després, la vida, des del part enmig del dolor fins moltes morts, amb últim sopar inclòs. I quan la paret del fons del Grec crema i el vermell infernal de la sang tenyeix tota l'escena, el públic forma part d'ella. Potser cada nen baixi a aquest incendi amb l'esperança de treure'ns d'ell, com Orfeu. Però quan s'estima la vida, el més innocent acaba per girar-se. I tornem-hi.

VORONIA ATRAPA EN EL GREC

Marta Cervera

El PERIÓDICO de Catalunya – 02/07/2015

El Grec va obrir ahir la seva programació de pagament amb *Voronia*, un espectacle de dansa sobre el mal a càrrec de la companyia barcelonina La Veronal. Els aplaudiments de la grada al final van saber a glòria a Marcos Morau, director i coreògraf de la peça, que va sortir a saludar juntament amb la resta de l'equip amb un enorme somriure després d'haver superat el repte d'estrenar una obra de creació tan ambiciosa. Ambiciosa no només pel tema tractat, el mal, sinó per la quantitat d'intèrprets en escena: vuit ballarins de gran nivell, un cantant i una desena d'actors.

Voronia va sorprendre des del principi a l'amfiteatre, ja que l'acció en escena va començar molt abans que sonés el timbre que avisa els espectadors minuts abans de la funció. L'escenari, dominat per una estructura rectangular tapada amb asèptiques cortines grises, va començar a poblar-se de personal de neteja amb uniforme blanc que treballaven a consciència. Al centre mirant fixament al públic destacava la figura d'un nen vestit de negre i blanc -Jeroni Mach, que als seus 11 anys va fer un gran debut- que es mantenia dret al semicercle central.

Voronia, nom de la cova més profunda del planeta que dona títol al muntatge i que La Veronal va utilitzar per reflectir la idea de l'infern, va captar l'atenció del públic des del primer minut. L'acció no va cessar en escena, ja fos amb impressionants números de conjunt, trios, solos i duos interpretats sobre una banda sonora que entrelaçava música polifònica, clàssica, efectes sonors i passatges operístics com *Va, pensiero*, cèlebre cor que els esclaus jueus interpreten a *Nabucco*, de Verdi i un passatge melòdic de *Tannhäuser*, de Wagner. Els textos projectats en llatí i castellà guiaven l'espectador mentre que la música amb ressons antics de diferents cultures que va cantar Antoni Comas, tenor fetitxe de Carles Santos, van realçar el muntatge. «In girum imus nocte ecce et consumimur ignició», frase en llatí que significa «donem voltes a la nit i som consumits pel foc» resumia la idea d'espectacle, un descens a l'infern amb moltes referències a la religió, sobretot al catolicisme, algunes al judaisme i menys a l'islamisme.

EVA Y EL 'GÉNESIS' / Pariràs amb dolor, com Déu va condemnar a Eva al Gènesi, va ser una de les primeres referències religioses de l'espectacle, exposades de manera directa, com l'escena del part, o més subtils el conflicte armat suggerit poc abans del final. L'enigma sobre el mal, les seves formes i el seu origen, es va anar desvetllant a poc a poc amb una posada en escena molt depurada i simbòlica, a través d'una dansa hipnòtica i orgànica amb el segell d'aquest elaborat llenguatge corporal desenvolupat per La Veronal.

El contenidor rectangular dissimulat darrera de les cortines va donar molt de joc. A la segona part l'escenari es va tenyir de vermell: un infern impol·lut al qual s'arribava amb ascensor i del qual era impossible escapar. El maligne, sense banyes ni trident, havia idèntica manera que les persones que a la primera part seguien cegament uns ritus ancestrals. La mirada, l'actitud i gestos dels intèrprets asseguts al voltant d'una elegant taula amb flors i estovalles blanques eren suficients per identificar el mal amb els poderosos que decideixen el destí de la societat allunyats de les penalitats d'altres mortals.

Millor no desvetllar el final ja que avui hi haurà una segona i última funció abans que l'espectacle recalci a partir de la temporada que ve al Mercat i en altres escenaris europeus.

NO TENS A PERDRE RES MÉS QUE LA TEVA ÀNIMA

Luke Jennings

THE GUARDIAN - 25/10/2015

Sadler's Wells, Londres. La cova més profunda del món és una metàfora de l'infern en l'arcana però gratificant producció de La Veronal que deu molt a Buñuel.

Els coreògrafs d'avui han de saber més que dansa. Com menys siguin les seves influències externes, és probable que el seu treball sigui menys ressonant. Marcos Morau, un aficionat al cinema i actor experimentat de Barcelona que només va practicar dansa als seus vint-i-tants, és l'antítesi del coreògraf "perdut en la dansa". Amb la seva companyia La Veronal, crea obres que utilitzen llocs del món real com a punt de partida per a viatges d'exploració psíquica. Krubera Voronia, al Caucas occidental, és la cova més profunda del món. Un pou vertical que penetra a la terra a una profunditat de més de dos quilòmetres és un fenomen aterridor i suggerent. Per Morau, és una metàfora de l'infern.

A *Vorònia*, Morau ens presenta un món subterrani ritual, poblat per homes i dones amb vestits quasi-clericals. Un quadre succeeix a un altre meticulosament compost, acompanyat de subtítols bíblics i fragments grandiosos d'òpera. L'elenc, segons sembla, està empresonat als llimbs. Des d'aquí, a través d'un ascensor de servei tipus hotel, ascendiran a la felicitat o, com sembla cada vegada més probable, baixaran a un turment sense fi. En els seus aspectes onírics i la seva descontextualitzada lògica, *Vorònia* fa ressò de l'obra de Pina Bausch, una gran influència en Morau. Però en la seva mirada i preocupacions - menjars elaborats, rituals socials, clergues corruptes i absurds - hi ha un deute clar amb cineastes com Fellini o Buñuel.

Morau suggereix l'horror de la situació dels seus personatges a través de la coreografia que els veu alternativament empolainar neuròticament, voletejar i retorçar-se com zombis reanimats. Els vuit ballarins són éssers reduïts als seus impulsos més involuntaris, però no obstant això es combinen en duos, trios i frisos de subtil i elaborada bellesa. En alguns moments, les figures assumeixen l'angulositat estilitzada del faune de Nijinsky, altres la retorçada i tridimensional massa de les escultures de Rodin. Cada aspecte de la posada en escena de Morau és referencial, cada quadre, hiper-compost.

Això no redueix de cap manera la sensació claustrofòbica de temor que engendra la peça. A mesura que l'elenc assumeix les actituds dels deixebles del Sant Sopar de Leonardo da Vinci al voltant d'una taula de menjador satisfeta de flors blanques, subtítols apocalíptics ("No podeu beure de la copa del Senyor i de la copa dels dimonis") parpellegen per sobre d'ells. A intervals se'ls concedeixen breus espurnes a l'ascensor que els va a transportar a les seves destinacions finals.

Ells veuen éssers com ells: alguns congelats en un terror abjecte, alguns cridant, alguns colpejant desesperats i nus les parets d'acer de l'ascensor. *Vorònia* no és gens fàcil, i les referències de Morau tendeixen allò arcà. Però si t'agraden els raonaments morals, la dansa virtuosa i les atmosferes fosques, és una nit fortament gratificant. Com Morau deixa clar, no tens res a perdre més que la teva ànima.

PREMSA

MERCÈ ROS

93-256 26 14

mros@mercatflors.cat

www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS
Consorci format per



Amb la col·laboració

